

[Statsministeren.]

pligt til at medvirke til at søge at skabe sundhed i dansk økonomi. Får vi ikke det, går vi videre med den grundskade, vi har i dette øjeblik, og så går det galt; det går galt med landets produktion, det går galt med landets konkurrenceevne, det går galt med vor eksport, og det går sluttelig galt med vor beskæftigelse. Alle er livsinteresserede i, at tingene rettes op.

Jeg håber, at det skal være muligt med det forhandlingsgrundlag, regeringen har lagt frem, at finde en ordning, som fordeler de byrder, der er uundgåelige, på socialt retfærdig måde. Vi ønsker ikke nedskæring, overvæltning af byrderne på arbejderne og alt, hvad det er, det ærede kommunistiske medlem her har sagt. Hvad vi ønsker, er en økonomi i balance. Vi tilstræber, at produktion, byggeri og beskæftigelse er højest mulig indenfor sådanne grænser, at vi ikke får inflation og ej heller mangel på arbejdskraft, men på den anden side heller ikke får produktionsnedgang og arbejdsløshed. At nå frem til denne balance, denne ligevægt, er vor økonomiske politiks evige problem. Blot et udsving på 1 eller 2 pct. i forbrug eller investeringer kan være afgørende.

Lad mig sige med henblik på den seneste tids tildragelser: en af de faktorer, der i høj grad kan lette bestræbelserne for at finde balancen og for at holde ligevægten, når den er nået, er forholdene på arbejdsmarkedet. Vi har et organiseret arbejdsmarked, reguleret gennem frivillige overenskomster. I jo højere grad disse overenskomster holdes, og i jo højere grad begge parter indstiller sig herpå, des bedre for den økonomiske ligevægt, og des bedre vil høj produktion og beskæftigelse kunne forenes med økonomisk ligevægt. En anden faktor er erhvervslivets pris- og avancekrav, hvor mådehold og rimelighed er påkrævet. En tredje faktor er opsparingens størrelse. På alle disse områder gælder det, at stabile løn- og prisforhold, bevægelighed mellem fagene og høj opsparring alt sammen vil medvirke til, at høj produktion og beskæftigelse kan forenes med økonomisk ligevægt, herunder med den balance på valutaregnskabet, det må være vort mål at nå.

Personligt er det min overbevisning, at det danske folk, uanset de politiske delingslinier, der går gennem dette folk, har så

megen fornuft og sund økonomisk sans, at det vil forstå et folketing, der kan samles om at tilvejebringe en ordning. Jeg vil føje til overfor alle de talemåder, der nu anvendes, og de forsøg, der gøres på at skabe uro på arbejdspladserne og andre steder: der er intet ondt i, at det danske folketing, stillet overfor den opgave, vi nu står overfor, ikke kan enes om i enkeltheder at følge regeringens forslag. Det er en selvfølgelig ting, at lige så lidt som regeringen vil kunne få sin vilje til 100 pct., lige så lidt vil oppositionen kunne det. Det er en given ting, at det økonomiske forlig, vi må stille imod, må blive et forlig, der er udtryk for et kompromis, generalnævneren for den fælles vilje, som det danske parlament er udtryk for. Regeringen vil vise god vilje til at nå et sådant resultat, og jeg opfordrer det høje ting, jeg opfordrer alle tingets medlemmer til at medvirke hertil.

Erik Eriksen: Der var et tidspunkt under det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards tale, da der — tør jeg roligt sige — ikke var et øje tørt; det var på det tidspunkt, da det ærede medlem med megen patos, som han jo kan det, sagde: jeg deltager ikke i politiske manøvrer. Det er den slags ting, som gør et meget stærkt indtryk.

Løvrigt er det vel ikke nødvendigt for mig at gå ind på det ærede medlems omtale af et fællesprogram. Det er rigtigt, at jeg altid har været af den opfattelse, at vi skulle have et fælles arbejdsprogram, alle vi, der er modstandere af den nuværende regerings politik. Men her var forholdet det, at det radikale parti ikke ville være med, hvis det skulle ske i samarbejde med en fællesregering af venstre og konservative, og derfor er det rigtigt, at i dag har vi den nuværende regering. Det er også rigtigt, at det ærede medlem tilbød, at han ville — nu kan jeg ikke huske udtrykket — give frit lejde eller noget lignende til en ren venstre-regering, det har jeg ikke glemt. Men det ærede medlem skal være klar over, at jeg ikke hører til dem, der går hen og bryder et samarbejde med udmærkede, loyale medarbejdere, et samarbejde som det, jeg har stået i med det konservative folkeparti, og som jeg fremdeles står i, og et samarbejde, som, tror jeg, nok skal sætte sine spor også i dette tings arbejde i den